



Arrest

nr. 146 469 van 27 mei 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 15 juni 2012 hebben ingediend om de schorsing en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt van 11 mei 2012.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 april 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 mei 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 15.11.2011 werd ingediend door:

[A.I.]

+ *echtgenote:*

[I.M.]

De heer A. en mevrouw I. zijn de wettelijke vertegenwoordigers van:

[A.H.]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkenen beweren dat de asielaanvraag nog hangende zou zijn voor de Raad van State. De procedure voor de Raad van State werd afgesloten op datum van 21.11.2011. Bovendien dient er op gewezen te worden dat een beroep lopende bij de Raad van State, de asielpprocedure niet schorst, noch opent het een recht op verblijf. De procedure bij de Raad van State kan aldus niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid.

Het feit dat betrokkenen geïntegreerd en duurzaam lokaal verankerd zouden zijn, dat betrokkenen Nederlands spreken, veel opleidingen hebben gevolgd (schilder-decorateur, metser,...) en daarvan attesten en deelcertificaten van voorleggen, is zeker en vast bewonderenswaardig maar verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen van integratie kunnen wel het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9, al 2 van de wet van 15/12/1980.

Het hebben van een kind geboren in België verhindert betrokkenen niet om eventueel tijdelijk terug te keren naar het land van herkomst. Het kind heeft een leeftijd bereikt waarop reizen mogelijk is en als zodanig wordt het gezin niet verhinderd om tijdelijk terug te keren naar het land van herkomst.

Betrokkenen beweren dat ze de aanvraag niet kunnen indienen in Rusland of in een derde land waar de verzoekers zouden kunnen beschikken over een niet-precaire verblijfstitel. Het feit dat betrokkenen de aanvraag in Moskou dienen in te dienen, vormt geen buitengewone omstandigheid. Regelmatig zijn er Russische staatsburgers die een aanvraag indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post in Moskou. Ook zij worden geconfronteerd met dezelfde problemen als betrokkenen, namelijk de kosten en de omweg. Deze problemen kunnen dan ook niet aanzien worden als buitengewone omstandigheid. Bovendien verduidelijken betrokkenen niet waarom zij de aanvraag niet langs die weg kunnen indienen, maar enkel via België zelf en zij staven niet dat zij geen verblijfstitel zouden verkrijgen die hen toelaten op legale wijze in de Russische Federatie te verblijven.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dienen verzoekers hun bewering te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als een buitengewone omstandigheid weerhouden te worden.

Wat het invoeren van art. 8 van het EVRM betreft dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing aangezien het hele gezin niet in aanmerking komt voor een regularisatie, zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM.

Betrokkenen beweren dat ze zich in een prangende humanitaire situatie bevinden omwille van de ziekte van één van de betrokkenen. Betrokkenen hadden een aanvraag 9ter ingediend dewelke negatief werd afgesloten omwille van het niet voorleggen van identiteitsdocumenten. De wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 maakt duidelijk een onderscheid tussen twee

verschillende procedures: aan de ene kant het artikel 9bis dat in België verblijvende personen die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging kunnen aanvragen bij de burgemeester van de plaats waar zij verblijven, aan de andere kant het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening. Medische elementen vallen buiten de context van artikel 9bis en derhalve kan in dit verzoek aan deze medische argumenten geen verder gevolg worden gegeven. Het staat betrokkenen echter vrij opnieuw een aanvraag op basis van art 9ter in te dienen zoals bepaald in art 7§1 van het KB van 17/05/2007 (BS 31/05/2007) tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15/09/2006: via aangetekend schrijven bij de Sectie 9ter van de Dienst Humanitaire Regularisaties, Dienst Vreemdelingenzaken, Antwerpsesteenweg 59B te 1000 Brussel.

Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielpprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. Hun asielaanvraag werd afgesloten op 07.09.2011 met een beslissing van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkenen verkozen geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, hen betekend op 15.09.2011, en verblijven sindsdien illegaal in België. De duur van de procedure - namelijk ongeveer acht maanden - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Niets verhindert betrokkenen om terug te keren en via de reguliere weg een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen zoals reeds aangehaald het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform artikel 9 alinea 2 van de wet van 15/12/1980. Bijna elke migrant - zowel asielzoekers, uitgeprocedeerde asielzoekers of migranten zonder papieren - die naar zijn land wil terugkeren komt in aanmerking voor een vrijwillige terugkeer. Het "vrijwillige terugkeerprogramma" bestaat uit een vliegtuigreis naar het herkomstland, meestal een terugkeerpremie en eventueel een bijkomende reïntegratiesteun. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. In België is Fedasil - het federaal agentschap voor de opvang van asielzoekers - de verantwoordelijke overheidsinstantie voor de vrijwillige terugkeer. De praktische organisatie van de terugreis naar het herkomstland wordt uitgevoerd door IOM (de Internationale Organisatie voor Migratie).

Bijgevolg verzoek ik u door afgifte van het model van bijlage 13 van het K.B. van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. van 27 oktober 1981), zoals ingevoegd bij het K.B. van 22 november 1996 (B.S. van 6 december 1996) en gewijzigd door het K.B. van 22 juli 2008 (B.S. van 29 augustus 2008), aan de betrokkene kennis te geven van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie waarbij hun bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

Reden van de maatregel:

- De betrokkenen verblijven langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slagen er niet in het bewijs te leveren dat zij deze termijn niet overschreden hebben (art. 7, alinea 1, 2° van de Wet van 15 december 1980).

- o Betrokkenen werden niet als vluchteling erkend bij beslissing van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op datum van 07.09.2011.

- o Betrokkenen maakten reeds het voorwerp uit van een BGV d.d. 09.09.2011. Zij hebben echter geen gevolg gegeven aan dit bevel en verblijven nog steeds illegaal in het land.

Het bevel om het grondgebied te verlaten, moet worden opgesteld in drie exemplaren: het origineel wordt afgegeven aan de vreemdeling, een exemplaar wordt mij toegestuurd en het derde wordt door uw diensten bewaard. Elk exemplaar dient door de vreemdeling ondertekend te worden.

Het attest van immatriculatie en/of de documenten die werden afgegeven op het ogenblik dat belanghebbende zich vluchteling verklaarde dienen te worden ingetrokken."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voeren verzoekers de schending aan van de materiële motiveringsplicht, van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het redelijkheid- en zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). Verder betogen zij ook dat er sprake is van machtsoverschrijding. Het middel luidt als volgt :

"De bestreden beslissing is gedateerd 11.05.2012 en houdt in dat in toepassing van art. 9 BIS VW de aanvraag tot verblijf op basis van art. 9 BIS VW werd afgewezen als onontvankelijk.

In de beslissing wordt hieromtrent gesteld

"De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procédure namelijk via de diplomatieke of consulaire post, bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland."

Om uiteindelijk te besluiten:

"Niets verhindert betrokkenen derhalve om terug te keren en via de reguliere weg een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen."

Deze argumentatie faalt in rechte.

De materiële motiveringsplicht vereist dat een beslissing gesteund is op voldoende draagkrachtige motieven (P.M., "Le contrôle par le conseil d'Etat de la motivation des actes réglementaires", noot onde R.v.St., 1 februari 1989, nr. 31.882, J.L.M.B., 1989, 55-560).

In casu is dit niet het geval aangezien het besluit zoals hoger geformuleerd geenszins kan afgeleid worden uit de aangehaalde motieven.

xxxxxxx

Verzoekers beroepen zich op hun verregaande integratie en deze kan thans niet zomaar van de tafel geveegd worden als zou deze totaal niet belangrijk zijn.

Dat door regularisatie van verzoekers niet enkel de situatie van verzoekers en hun kinderen verbetert, doch tevens ook de Belgische maatschappij ten goede komt.

Dat de sterke integratie als buitengewone omstandigheid dient te worden aangenomen.

Onder buitengewone omstandigheid wordt in het algemeen verstaan die omstandigheden die het voor de vreemdeling bijzonder moeilijk maken om terug te keren naar het land van oorsprong om de bedoelde vergunning aan te vragen. (cfr Rv St nr 103.410, 8 februari 2002, Rev.dr.étr.2002, afl. 117, 133; R.v.St. (11^e kamer), nr. 93.760, 6 maart 2001, A.P.M., 2001, 79; R.v.St. (11e kamer), nr. 92.410, 18 januari 2001, A.P.M., 2001, 33).

Dat art. 3 EVRM bepaalt dat het recht op eerbieding van het gezinsleven een basis- recht is. Art. 3 EVRM stelt " Niemand mag onderworpen worden aan foltering en noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen. .

Dat de gezinsleven omwille van buitengewone omstandigheden met België een werkelijke band hebben:

- er is nog een lopende procédure art. 9 TER VW

- de verzoekers zijn totaal verankerd

Indien geen machtiging tot verblijf wordt afgeleverd wordt het gezin van verzoekers ten zeerste ontwricht.

" Voor de toelating of de weigering van het buitengewoon rechtsmiddel waarop art. 9 bis van de vreemdelingenwet recht geeft, is het op grond van een regel van voorzichtig bestuur vereist dat de overheid de evenredigheid beoordeelt tussen enerzijds het doel en de gevolgen van de in het 2e lid van de bepaling voorgeschreven bestuurlijke stap, en anderzijds haar min of meer gemakkelijke haalbaarheid in het individuele geval en de ongemakken die met de uitvoering ervan gepaard gaan, en dan vooral de risico's waaraan de veiligheid van de verzoekers en de integriteit van hun gezinsleden zouden worden blootgesteld, als ze zich eraan onderwerpen. .

(Zie RVS, nr. 58.969, 1 april 1996, Rev.dr.étr. 1996, 742; T Vreemd., 1997, 29).

Dat het internationaal Verdrag inzake de rechten van het kind bepaalt in art. 3:

" Bij alle maatregelen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of door rechterlijke instantie, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging."

Dat de belangen van de kinderen van verzoekers geenszins gebaat zijn bij het terug naar Rusland moeten om daar een aanvraag art. 9 BIS VW in te dienen.

Wel integendeel, de kinderen bij een gedwongen terugkeer zich persoonlijk gekrenkt en geschaad zullen weten in hun persoonlijke ontwikkeling.

Dat verzoekers van oordeel zijn zowel in rechte als in feite dat hun afwijzing als asielzoeker niets afdoet van de onmogelijkheid terug te keren naar hun geboorteland en sterk daarmee samenhangend, van de sterke sociale bindingen die verzoekers en hun kinderen hebben met België.

Het feit dat verzoekers niet in aanmerking zouden komen voor de criteria van de Conventie van Genève doet niets af van alle redenen die in dit verzoek worden aangehaald en die aanleiding kunnen geven tot een humanitaire beslissing.

Als er al enig element zou zijn dat reeds eerder zou zijn aangehaald in het kader van de asielprocedure, kan er thans niet zomaar volstaan worden met te verwijzen naar de asielaanvraag die werd verworpen in het kader van de procedure tot humanitaire regularisatie, dit gezien deze procedure een totaal ander voorwerp en een totaal andere finaliteit heeft.

Dat ten onrechte wordt opgeworpen dat verzoekers dergelijke vraag dienen te richten tot de Belgische Diplomatieke post in hun geboorteland, aangezien er in casu tal van bijzondere omstandigheden zijn, zowel algemene als specifieke, die het indienen van een verzoek via de burgemeester wettigen.

Wat betreft de algemene elementen:

Waar het land van daadwerkelijk verblijf België is, zouden verzoeker zich dan moeten wenden tot de diplomatieke post voor België in België. Dit is natuurlijk volstrekt onmogelijk en art. 9 BIS van de Vreemdelingenwet voorziet in dergelijk geval dat de aanvraag dient te gebeuren via de Burgemeester van de verblijfplaats !

Aangezien alle argumenten m.b.t. het verzoek om machtiging tot verdergezet verblijf zich hier en nu in België situeren, dient men dan ook uit te gaan van de verblijfplaats op heden. Bij een terugkeer naar het thuisland zouden immers tal van elementen waartoe het verzoek tot regularisatie nu precies werd ingediend totaal komen te vervallen.

Gelet op het bovenstaande is het dan ook zo dat verzoekers bij wet verplicht is hun aanvraag te doen via de Burgemeester, zodat alleen al om deze reden de ontvankelijkheid van dit verzoek niet in vraag kan worden gesteld, zoals ten onrechte wel is gedaan geworden in de hier bestreden beslissing.

Bovendien bestaat er trouwens geen enkele wettelijke mogelijkheid om een "humanitaire machtiging" te bekomen via de diplomatieke post in het thuisland aangezien onze wetgeving hierover niets voorziet.

Wat betreft de specifieke omstandigheden.

Verzoekers verwijzen naar het verzoekschrift tot regularisatie op basis van art. 9 BIS VW in zijn geheel, en wensen specifiek te wijzen op het feit dat er is sprake van een geslaagde inspanningen om zich in te werken in onze samenlevingsvorm.

Het onderbreken van het verblijf "teneinde in het land van herkomst een aanvraag te gaan indienen jegens de Belgische diplomatieke vertegenwoordiging is bijgevolg niet alleen gevaarlijk, omslachtig, duur en onmogelijk maar zou bovendien zoals gezegd ook het onherroepelijk verlies van het merendeel van de argumenten die pleiten voor de continuering van het verblijf betekenen.

Het verzoek dient derhalve als ontvankelijk te worden weerhouden.

Het staat vast dat als verzoekers thans gedwongen zou worden terug te keren naar haar geboorteland, dat onvermijdelijk zware en nefaste gevolgen zou hebben. Alle geleverde inspanningen en de volledige schoolloopbaan zou worden tenietgedaan en de gehele familie (inclusief de kinderen) zou van voren af aan opnieuw moeten beginnen.

De verzoekers menen dat er in de hierboven geschetste omstandigheden sprake is van "bijzondere omstandigheden".

Tenslotte wenst verzoekster haar aanvraag formeel niet enkel te steunen op basis van art. 9 BIS van de Vreemdelingenwet maar vraagt zij te mogen genieten van om het even welke wet of regelgeving, hetzij op heden bestaand, hetzij toekomstig, welke haar en haar kinderen in hun huidige situatie een kans zou bieden op regularisatie van verblijf.

Dat de motivering in de hier bestreden beslissing dan ook totaal niet draagkrachtig is en zekerlijk niet het besluit kan verantwoorden dat er geen mogelijkheid is om de aanvraag in België in te dienen.

Dat het redelijks- en zorgvuldigheidsbeginsel evenals de beginselen van behoorlijk bestuur vereisen nochtans dat er minstens een onderzoek zou zijn gebeurd ten gronde eerder dan zomaar deze aanvraag als onontvankelijk af te wijzen.

Er is sprake van een manifeste schending van het redelijkheids en zorgvuldigheids- beginsel evenals de beginselen van Behoorlijk Bestuur.

Dat het kennelijk onredelijk is in de geschetste omstandigheden aangevuld met de zeer verregaande integratie van verzoeker en zijn gezin zoals deze blijkt uit het verzoekschrift tot regularisatie en de bijgevoegde stukken, alsnog deze aanvraag tot regularisatie van hun verblijf niet ten gronde te onderzoeken."

2.3. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het onderzoek

naar de voormelde schending wordt gevoerd in het licht van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, nu de aanvraag van verzoekers om machtiging tot verblijf op grond van deze bepaling werd ingediend en beoordeeld.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

2.4. De vermeende schendingen worden onderzocht in het licht van de toepasselijke wettelijke bepalingen.

2.5. Met de thans bestreden beslissing wordt de aanvraag van verzoekers om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet beoordeeld.

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van diezelfde wet luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

Uit het voorgaande blijkt dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd. De *“buitengewone omstandigheden”* strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. Het betreft omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken. Een aanvraag, ingediend op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, vereist dus vanwege de overheid een dubbel onderzoek:

1° wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;

2° wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de verwerende partij over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Hij dient met andere woorden aan te tonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen. Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waarin het ingeroepen beletsel precies bestaat.

2.6. De bestreden beslissing verklaart de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk. In casu is dus de vraag aan de orde of de verwerende partij genoegzaam kon oordelen of verzoekers afdoende aannemelijk hebben gemaakt dat het voor hen onmogelijk, dan wel bijzonder moeilijk is om hun aanvraag te doen vanuit hun land van oorsprong of het land waar zij gemachtigd zijn te verblijven.

2.7. Verzoekers betogen dat hun daadwerkelijke verblijfplaats België is en dat zij dan ook wettelijk verplicht zijn om hun aanvraag in België te doen via de burgemeester.

Zij kunnen daarin niet worden bijgetreden: uit de artikelen 9 en 9bis van de Vreemdelingenwet blijkt immers dat de machtiging in beginsel in het buitenland –i.e. het land van oorsprong van de vreemdeling– moet worden aangevraagd en pas bij uitzondering, onder de gestelde voorwaarden, kan worden ingediend in België. Daartoe moeten buitengewone omstandigheden worden aangetoond.

2.8. Stellen, zoals verzoekers verder doen, dat er geen enkele wettelijke mogelijkheid is om een humanitaire machtiging te bekomen via de diplomatieke post in het thuisland omdat de wetgeving hierover niets voorziet, gaat dan ook niet op, nu artikel 9 van de Vreemdelingenwet precies bepaalt dat een machtiging om langer dan de in artikel 6 van de wet bepaalde termijn in het Rijk te verblijven in regel in het buitenland moet worden aangevraagd.

2.9. Verzoekers wijzen erop dat hun verregaande integratie die als buitengewone omstandigheid in aanmerking moet worden genomen. Echter, omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, betreffen de gegrondheid van de aanvraag en kunnen derhalve niet verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Verzoekers slagen er niet in om aan te tonen waarom daar in hun geval anders over moet worden gedacht. Zij stellen dan wel, in algemene bewoordingen, dat een terugkeer om de aanvraag vanuit het land van herkomst in te dienen een *“onherroepelijk verlies van het merendeel van de argumenten die pleiten voor de continuering van het verblijf betekenen”*, maar dit argument komt er in wezen op neer dat de aanvraag onvankelijk zou moeten worden verklaard omdat het indienen van de aanvraag volgens de reguliere procedure afbreuk zou doen aan de gegrondheid van de aanvraag. Een dergelijke standpunt kan evenwel niet op algemene wijze worden aanvaard. Er dient te worden aangenomen dat indien verzoekers van oordeel zijn dat hun bindingen met België en hun integratie alhier dermate sterk zijn dat deze een machtiging tot verblijf in het Rijk kunnen rechtvaardigen, een terugkeer naar het land van herkomst om vandaaruit de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen hieraan geen afbreuk zal doen.

2.10. Waar verzoekers daarnaast poneren dat een terugkeer teneinde de aanvraag vanuit het land van herkomst in te dienen gevaarlijk, omslachtig, duur en onmogelijk is, moet worden vastgesteld dat zij zich beperken tot loutere beweringen. Overigens merkt de Raad op dat geen enkel begin van bewijs wordt aangebracht van het gevaar dat zij zouden lopen bij een terugkeer of van de beweerde onmogelijkheid hiertoe. Daarbij aansluitend moet samen met de verwerende partij worden vastgesteld dat verzoekers wel een schending aanvoeren van artikel 3 van het EVRM maar zich dienaangaande verliezen in deze algemene bewering, zonder meer. Verzoekers stellen dan wel dat niet zomaar kan worden volstaan met een verwijzing naar de asielprocedure, gezien die een totaal andere finaliteit heeft, maar gaan eraan voorbij dat de motivering inzake de vermeende schending van artikel 3 van het EVRM los staat van de motieven aangaande hun asielprocedure, de duur en de gevolgen daarvan. Deze motieven worden overigens niet betwist. Verzoekers' argumentatie is op dat vlak dan ook niet dienstig.

2.11. Het gegeven dat een terugkeer mogelijk omslachtig en duur is, kan verder geen afbreuk doen aan de vereiste van de buitengewone omstandigheden.

2.12. Ten slotte wijzen verzoekers op het feit dat de belangen van hun kinderen geschaad zijn door de bestreden beslissing, terwijl artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag bepaalt dat de belangen van het kind moeten primeren, en dat bij terugkeer hun gezin wordt ontwricht.

Ten tijde van de aanvraag hadden de verzoekers een kind dat werd geboren op 2 juni 2011. Op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen -11 maanden later- kon er dus nog geen sprake zijn van de schoolloopbaan die wordt aangehaald in het verzoekschrift. Dit argument is alvast niet dienstig, nu de wettigheid van een administratieve rechtshandeling moet worden beoordeeld in het licht van de situatie die het bestuur gekend was op het ogenblik van het nemen ervan.

In de bestreden beslissing wordt over het kindje het volgende gemotiveerd:

“Het hebben van een kind geboren in België verhindert betrokkenen niet om eventueel tijdelijk terug te keren naar het land van herkomst. Het kind heeft een leeftijd bereikt waarop reizen mogelijk is en als zodanig wordt het gezin niet verhinderd om tijdelijk terug te keren naar het land van herkomst.”

Verzoekers tonen niet aan dat dit motief kennelijk onredelijk of onjuist zou zijn. Gesteld tegenover deze motivering volstaat het immers niet vaagweg te stellen dat *“de kinderen bij een gedwongen terugkeer zich persoonlijk gekrenkt en geschaad zouden weten in hun persoonlijke ontwikkeling”*, zonder meer. Alleszins is dit argument niet van aard om aannemelijk te maken dat de belangen van het ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing zeer jonge kind (11 maanden), dat haar ouders vergezelt naar het land van herkomst ernstig geschaad zouden worden, temeer nu in de bestreden beslissing ook nog uitgebreid wordt ingegaan op de steun die verzoekers bij een vrijwillige terugkeer, motivering die volstrekt ongemoeid wordt gelaten. In die optiek kan overigens ook niet worden aangenomen dat de these van verzoekers dat hun gezin volledig zou worden ontwricht enige grond heeft. Van een gedwongen terugkeer is voorts vooralsnog geen sprake. De verwijzing naar het Kinderrechtenverdrag, en meer in het bijzonder naar artikel 3 ervan, is in die optiek niet dienstig. Daarenboven moet nog worden vastgesteld dat het genoemde artikel op zichzelf niet volstaat wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. Deze verdragsbepaling is geen duidelijke en juridisch volledige bepaling die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen, oplegt. Aan deze bepaling moet derhalve een directe werking worden ontzegd, zodat verzoekers de rechtstreekse schending ervan niet nuttig inroepen (RvS 7 februari 1996, nr. 58.032; RvS 11 juni 1996, nr. 60.097; RvS 21 oktober 1998, nr. 76.554; RvS 28 juni 2001, nr. 97.206).

2.13. Waar verzoekers nog verwijzen naar een lopende procedure op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, moet erop worden gewezen dat in de bestreden beslissing werd vastgesteld dat deze aanvraag werd afgesloten en verder:

“Betrokkenen beweren dat ze zich in een prangende humanitaire situatie bevinden omwille van de ziekte van één van de betrokkenen. Betrokkenen hadden een aanvraag 9ter ingediend dewelke negatief werd afgesloten omwille van het niet voorleggen van identiteitsdocumenten. De wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 maakt duidelijk een onderscheid tussen twee verschillende procedures: aan de ene kant het artikel 9bis dat in België verblijvende personen die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging kunnen aanvragen bij de burgemeester van de plaats waar zij verblijven, aan de andere kant het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening. Medische elementen vallen buiten de context van artikel 9bis en derhalve kan in dit verzoek aan deze medische argumenten geen verder gevolg worden gegeven. Het staat betrokkenen echter vrij opnieuw een aanvraag op basis van art 9ter in te dienen zoals bepaald in art 7§1 van het KB van 17/05/2007 (BS 31/05/2007) tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15/09/2006: via aangetekend schrijven bij de Sectie 9ter van de Dienst Humanitaire Regularisaties, Dienst Vreemdelingenzaken, Antwerpsesteenweg 59B te 1000 Brussel.”

Gelet op deze motivering, die andermaal volledig onbesproken wordt gelaten, laat staan dat verzoekers ze concreet zouden beargumenteren, kunnen verzoekers geenszins volstaan met de eenvoudige stelling *“er is nog een lopende procedure art 9TER de wet van 15 december 1980 betreffende de*

toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de *Vreemdelingenwet*)”, om de rechtmatigheid van de bestreden beslissing in een ander daglicht te stellen. Met gegevens die dateren van na de bestreden beslissing kon de verwerende partij überhaupt geen rekening houden. Verder moet ter zake nog worden gewezen op de beoordeling van het beroep in de zaak 99 713, gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, bij arrest nr. 146 467 van 27 mei 2015.

2.14. Ten slotte moet ook nog worden vastgesteld dat verzoekers weliswaar poneren dat de bestreden beslissing is genomen met machtsoverschrijding, maar dat zij daaraan verder geen uiteenzetting wijden, zodat dit middelonderdeel niet ontvankelijk is.

2.15. Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat verzoekers er niet in zijn geslaagd aannemelijk te maken dat de verwerende partij niet op deugdzame of wettige wijze kon komen tot de conclusie dat de aanvraag onontvankelijk is omdat *“De aangehaalde elementen [...] geen buitengewone omstandigheid [vormen] waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.”* Het enig middel kan niet worden aangenomen.

3. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als **accessorium** van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig mei tweeduizend vijftien:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS